

Dustin Hoffman (8 sierpnia 1937 roku w Los Angeles)

*Pewien artysta z L.A.
z góry ustalmy, nie gej,
dla Mary - John,
od losu - bon,
dorobek twórczy, że jej!*

(ebs)

Dustin Hoffman - amerykański aktor, reżyser i producent filmowy, dwukrotny laureat Oscara.

Urodził się 8 sierpnia 1937 w Los Angeles jako Dustin Lee Hoffman w rodzinie ukraińskich Żydów. Młodszy syn pianistki jazzowej Lillian (z domu Gold; zm. 1990 na atak serca) i scenografa Columbia Pictures/byłego sprzedawcy mebli ukraińskiego Żyda Harveya Hoffmana, swoje imię otrzymał od imienia hollywoodzkiego aktora Dustina Farnuma. Jego starszy brat Ronald został adwokatem i ekonomistą.

W 1955 ukończył szkołę średnią Los Angeles High School. W 1956 porzucił Santa Monica City College. Od początku myślał o aktorstwie i dlatego w 1958 roku wstąpił do Pasadena Playhouse w Pasadena, w stanie Kalifornia, gdzie zaprzyjaźnił się z studentem Gene'em Hackmanem.

Następnie studiował w słynnym nowojorskim Actors Studio. Swoją pracę na ekranie zapoczątkował gościnnym występem w dwóch odcinkach serialu ABC "Nagie miasto" (1961, 1963). Grał na scenie Theatre Company of Boston (1964).

Był asystentem reżysera Ulu Grosbarda sztuki Arthura Millera "Widok z mostu" (1965), pracował jako menadżer sceniczny na Broadwayu.

W tym okresie okazjonalnie grywał w reklamach telewizyjnych. Na początku i w połowie lat 60. występował w programach i serialach telewizyjnych.

Jego kinowym debiutem był udział w komedii Arthura Hillera "The Tiger Makes Out" (1967) u boku Eli Wallacha.

Pozycję gwiazdora zdobył natychmiast, dzięki kreacji niedojrzałego, nadwrażliwego i niepozornego fizycznie Benjamina Braddocka, absolwenta wyższej uczelni, który wpada w sidła romansu w melodramacie Mike'a Nicholasa "Absolwent" ("The Graduate", 1967), za którą otrzymał nagrodę Złotego Globu jako obiecujący aktor, Brytyjskiej Akademii Filmowej (BAFTA) i nominację do nagrody Oscara. Do tej roli byli brani pod uwagę także Warren Beatty i Robert Redford.

Już jako międzynarodowa gwiazda zagrał u boku Mai Farrow w filmie "John i Mary" (1969) w reż. Petera Yatesa na podstawie powieści Mervyna Jonesa. W czasach rewolucji seksualnej i powszechnej dostępności środków antykoncepcyjnych ludzie mają dużą łatwość w zawieraniu znajomości, młody mężczyzna pewnego wieczoru poznaje w barze dziewczynę i łąduje z nią w łóżku. Przedstawiają się sobie przy śniadaniu, John i Mary...

Wyzwaniem była nominowana do Oscara rola kulawego złodziejzka Ratso Rizzo, żalosego, a zarazem tragicznego w swojej niemal zwierzęcej amoralności w dramacie Johna Schlesingera "Nocny kowboj" ("Midnight Cowboy", 1969).

W zupełnie niezauważonym przez krytyków westernie Arthura Penna "Mały Wielki Człowiek" ("Little Big Man", 1970) z Faye Dunaway przemienia się z młodzieniaszka Jacka Crabba w stuletniego starca. W okresie mody na kino przemocy i gwałtu zagrał mrukiwego astrofizyka w thrillerze Sama Peckinpaha "Nędzne psy" ("Straw Dogs", 1971).

Rola kontrowersyjnego prezentera kabaretowego Lenny'ego Bruce'a, który prowokował Amerykę bezkompromisową krytyką i wulgarnym językiem w dramacie biograficznym Boba Fosse "Lenny" (1974) z Valerie Perrine przyniosła mu kolejną nominację do Oscara.

W dramacie historycznym Alana J. Pakuli "Wszyscy ludzie prezydenta" ("All the President's Men", 1976) zagrał dziennikarza Carla Bernsteina odpowiedzialnego wraz z Bobem Woodwardem (Robert Redford) za ujawnienie afery Watergate.

Za postać Teda Kramera, który porzucony przez żonę (Meryl Streep) poświęca się wychowaniu sześciolatniego Billy'ego w dramacie "Sprawa Kramerów" ("Kramer vs. Kramer", 1979) został uhonorowany nagrodą Oscara i nagrodą Złotego Globu.

Rola zdeprymowanego bezrobotnego aktora, który podbija Amerykę kobiecą rolą w telewizyjnej operze mydlanej w komedii Sydneya Pollacka "Tootsie" (1982) przyniosła mu jeszcze jedną nagrodę Złotego Globu i Brytyjskiej Akademii Filmowej (BAFTA) oraz nominację do nagrody Oscara.

Za postać objazdowego sprzedawcy, żyjącego iluzją, że jemu i jego rodzinie jest pisane odnieść sukces w telewizyjnej adaptacji sztuki Arthura Millera CBS "Śmierć komiwojażera" ("Death of a Salesman", 1985) w reżyserii Volkera Schlöndorffa dostał nagrodę Emmy i Złotego Globu.

Dzięki przejmującej kreacji cierpiącego na autyzm Raymonda Babbitta w dramacie Barry'ego Levinsona "Rain Man" (1988) sprawił, że problem tej choroby znalazł się w centrum zainteresowania społecznego i odebrał nagrodę Oscara i Złotego Globu.

Za postać producenta filmowego-dziwaka ze świata show biznesu w czarnej komedii Barry'ego Levinsona "Fakty i akty" ("Wag the Dog", 1997) był po raz siódmy nominowany do nagrody Oscara.

Był żonaty z baletnicą Anne Byrne (1969-1980), z którą ma córkę Karinę i pasierbicę fotograf Jennę Byrne (ur. 15 października 1970). W dniu 12 października 1980 roku ożenił się ponownie z prawniczką Lisą Gottsegen. Mają czwórkę dzieci.

<https://www.youtube.com/watch?v=sIFhcQhLSuA>

"Nic nie trwa wiecznie. Kryteria ocen też się zmieniają. Trzeba się z tym pogodzić, a nie rozpaczać; dostrzegać dobre i złe strony. Nie jestem zachwycony, że człowiek starzeje się tak szybko. Podoba mi się jednak, że starzeję się dobrze." ("Po prostu graj", Polityka, 16.5.2011)

"Wielu aktorów źle znosi, że przestają być atrakcyjni, że ich czas jako filmowych gwiazd nieuchronnie się kończy. Występowanie w mniejszych rolach uważają za upokarzające. Nie chcą zaakceptować siebie jako partnera młodszych, niekoniecznie zdolniejszych kolegów, tym bardziej nie potrafią widzieć siebie jako tła.(...) Nie godzą się, że nowa, młodsza publiczność za nic ma ich dawną wielkość. Mnie guzik obchodzi, co się o mnie myśli. Uwielbiam grać. Robię to, co chcę, i czuję się z tym dobrze." ("Po prostu graj")